

Moje jediné vojenské cvičení.

Kde? 49. motostřelecký pluk Velká Hleďsebe – Mariánské Lázně. Do zálohy jsem odešel od jiného motostřeleckého pluku v Chebu v hodnosti podporučíka z funkce velitel čety. Byl jsem absík. Armáda na mne nezapomněla a dvakrát mě v záloze povýšila, takže jsem byl v roce 1978 v hodnosti nadporučíka a to zřejmě sehrálo svoji roli v mém příběhu. V dubnu téhož roku jsem dostal povolávací rozkaz k vykonání šesti týdenního vojenského cvičení, někdy od půli června. A protože sdělení přišlo v dubnu, začal jsem s vytvářením dostatečné velké finanční rezervy na páchání prostopášností. Byl jsem již ženatý a tak to měl být pro mne odpočinek od manželství. V den odjezdu jsem měl v peněžence 6.000 Kč a šest stovek mi přidala žena. To bylo v té době tak asi dva a půl průměrného platu. Měl jsem Žigulíka, přece nebudu jezdit domů na návštěvu vlakem.

Přijel jsem k útvaru, evidenčák si mě zapsal, ale co se mnou? Měl jsem nárok na ubytovnu, ale tam nebylo místo. A tak jsem dal návrh, že budu bydlet na praporu s absolventy. Návrh byl s radostí přijat. Dostal jsem mundúr, vak a všechno do něj (myslím výstroj) a písař mě odvedl na 1. MSPR 3. MSR. Výkoňák mi zařídil postel na ložnici absíků. Se mnou nás tam bylo asi sedm, samí povedení kouskové. V té době mi bylo cca. 35 roků. Následující den jsem byl předvolán k veliteli praporu, jména už nevím a tam se mi dostalo sdělení, že velitel 3. roty nastoupil na dovolenou a že ho po dobu jeho nepřítomnosti budu zastupovat. Technikem roty byl nadrotmistr a velitelé čet absíci. Velitelem roty musel být důstojník.

Byl to čas, kdy se ještě dokončovaly přechody techniky na letní provoz, posunuté po nějakém cvičení. Prvních pár dnů napětí, přeci nějaký čas od základní služby uplynul, ale po týdnu vše v pohodě. Ráno rozvod do zaměstnání a pak vše do autoparku. V kanclu jsem nechal absíka, aby řešil administrativu spolu s výkoňákem a já šel s rotou do parku. V době naší VZS jsme měli OT 64 SKOT, ale zde měli BVP 1. To ale pro mne nebyl problém, neb jsem v civilu dělal šéfa dílen velké stavební firmy a pásová technika byla mým denním chlebem.

No a teď už bylo volněji, „padla“ jsem měl v 16.30 po denním rozkaze, stejně jako důstojníci z povolání. Tedy počkat na večeři ve VZK, šup do Žigulíka a na průzkum Mariánek. Bylo léto, krásné léto, a Mariánky plné krásných ženských... celé mraky ženských! Na Hlavní třídě asi deset diskoték, paráda. Temné diskotéky duněly do dvou, do tří do rána, jedna v Casinu dokonce do čtyř. A tak jsem nabral do auta absíky a vyráželi jsme den co den na taneček. Pak jsme se rozprchli a každý dal zpátečku na vlastní triko.

Ale ty rána! Hlava těžká, bolavá a tak honem do parku. Manšaft už mě znal. Soudruhu nadporučíku, tam za tím „befkem“ je hromada sítí, dejte dvacet. V poledne mě vzbudili, odvedl jsem je na oběd a po obědě ještě dvacet do rozkazu. Na buzeraci nebyl důvod, hoši pracovali v pohodě.

Na tanečku jsem několikrát mámil jednu černovlásku tak dlouho, až jsem skončil v jejím bytečku - v paneláku naproti plochodrážnímu stadionu. Děvče bylo čilé, přemlouvavé se nemuselo, šlo na věc samo. A tak jsem se taky dozvěděl, že dělá ve Vojenském lázeňském ústavu sekretářku, což se ukázalo později jako problém. Tak jsme tanečkovali spolu, milovali se spolu až do samého rána. Do kasína jsem jezdil rovnou na rozvod do zaměstnání.

No ale mě se líbili i jiné květinčky a tahle kopretinka mě chtěla každý den. Tak jsem se jí musel začít vyhýbat. Ale ona nebyla hloupá, to ne. Najednou ve čtyři odpoledne zastavila u hlavní brány vojenská šestsettrojka, DÚ se div nezlomil, hned hlášení veliteli útvaru ve voze generál, řidič nadpraporčík... a zda by mohl uvolnit npor. Klosse. Ta potvůrka si pro mě poslala služební auto s generálem, co byl ve Vojenském lázeňském ústavu na léčení. Hned jsem stoupl na ceně. I velitel praporu se ke mně začal chovat blahosklonně. Snad si myslel, že generál je můj známý. A tak šestsettrojka jezdila denně. Přijel jsem jako domů, nakoupeno uvařeno, jen těch cca šest souloží jsem musel do rána odpracovat.

Domů jsem jezdil v pátek a zpět v neděli dopoledne. Vymýšlet výmluvy na obě strany bylo těžké. Do služeb jsem nemusel, co kdyby si mě generál chtěl odvézt. No ale cvičení se chýlilo ke konci a já si říkal, že jednoho dne zmizím a bude pohoda. Ale kdeže!

Předvolal si mě velitel pluku a praví: soudruhu nadporučíku, vy jste technik v civilu, že ano? No jsem, já na to. Víte, máme velitele ženijní roty a velmi rád by chtěl jet na zahraniční dovolenou do Jugoslávie, nechtěl byste si prodloužit cvičení a měsíc velet ženijní rotě? Jednalo by se také o technické záležitosti. O jaké? díím. O údržbu zařízení bunkrů. Vše bychom zařídili i včetně platu velitele roty té motostřelecké i ženijní. Léto bylo pořád hezké tak dobře. A za dva dny jsem dostal dva žoldy, paráda.

Ženijní rota byla vyvedená do vojenského prostoru Tři Sekery, cvičák a střelnice. Ubytována ve stanech. Já bydlel na pozorovací věži střelnice, v místnosti byla i televize. Stravování ve stanové jídelně, vařili kuchaři v polní kuchyni. Pod věží stál Žigulík a do Mariánek cca 8 km. Pan generál už z lázní odjel, tak jsem se mohl dopravovat sám. Takže jsem kopretinku pomalu ale jistě začal vynechávat, až někdy koncem srpna přišly její dny, byla v pořádku, tak jsem naše přátelství rázně zařízнул s odůvodněním, že je na mne příliš eroticky náročná. No koukala, koukala, ale přežila. Už jsem pak nasadil lehkou pauzu, abych se zotavil. Konec cvičení se už blížil.

Moje činnost u ženijní roty spočívala v tom, že jsme jezdili s cca sedmi PV3S a dělali údržbu prvorepublikových pevnůstek, které mohly palbou pokrýt silnice směrem na Plzeň a Cheb. Odmastit lafety, filtroventilační zařízení, vyměnit filtry. Vybit, opravit mříže, vše nakonzervovat a obalit voskovým papírem. To jsme dělali cca 14 dnů. Zbytek dnů jsem strávil při stejné činnosti v bunkrech záložního velitelského stanoviště velení 20. MSD. V lesích nad Lázněmi Kynžvart.

Když to zhodnotím, většinu času cvičení byla důležitá moje hodnost. Moje osoba však sloužila k pospávání a léčení po nočních eskapádách. Hezké vojenské cvičení. A tím jsem měl docvičeno. Už si na mě do posledních dnů neprofesionální armády nikdo ani nevzpomněl.

Dodnes vzpomínám.

Milda Kloss.